UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Scientia Salvtis, Sive Considerationes Piæ, Præcipuam Spiritualis Vitæ Materiam complectens

Laberhittel, Samuel

Ingolstadii, 1660

20. Sabbato Domin. 1. Epiph. Quid agendum, si tantùm se permißivè haberet?

urn:nbn:de:hbz:466:1-59837

Visual Library

MEDITATIO XX.

Sabbato Dom. I. Epiph.

Quid agendum, ſi Deus tantùm ſe pe
miſſivè haberet?

AVdiam D. IESVM appellari filium fab
& fabrum, ſeu mechanicum. Petam aff
qui ejus obedientiam & ſubjectionem.

Conſ. 1. Quòd, peccato tantùm exceptu
reliqua omnia erroris, malaq́ue phyſica De
ſimpliciter velit per ſe (ſunt enim objectu
ſimplicis complacentiæ Dei, quia bona ſin
pliciter) vel per accidens, ut volendo Iuſ
tiam, vult pœnam: & quia permiſſio tribu
Deo effectus: Non enim permitteret, niſi v
let: excepto ſemper peccato, ad quod aſpic
re Deus non poteſt: fieri autem poteſt eade
res Deo diſplicente, & placente ſibi in eaden
ſub diverſa conſideratione: ita diſplicet pe
ditio hominis, quà creaturæ, placet, quâ ſ
tis ſit Iuſtitiæ, & ut ait D. Baſil. Epiſt. 165. quid
quid adverſi contigit innocentibus, Iobo
Tobiæ, Ioſepho, Chriſto, volente Deo acc
dit: ideo ſtatuam nunquam admittere diſ
plicentiam circa Providentiam Dei.

Conſ. 2. Obedientiam eſſe pignus præde-
ſtinationis: prædeſtinatio enim oritur ab illo
actu, à quo pendet perſeverantia, quæ potiſ-
ſimùm in eo ſita eſt, in quo quis maximè pe-

riclita.

iclitatur: ſed non eſt majus periculum obediendi, quàm refragari arduę de ſe ordinationi: unde nolle ſequi obedientiam, eſt nolle ſequi media, quæ Deus dat ad ſalutem & ſanctitatem. Hinc duxit originem reprobatio Saulis, licet ſacrificantis; Iudæorum, licet zelantium, & media ſalutis quærentium, ſed ex capite proprio: ad Rom. c. 9. Gentium autem ſalus, quia ex Dei voluntate media ſalutis acceperunt. Hinc de Religionum & Vocationum deſertoribus æſtimari poteſt.

Conſ. 3. Quidnam me ab obedientia impedire poſſit, & videbo eſſe ſuperbiam: quia, quidquid ago, vel fit ad placendum Deo, vel mihi, vel alijs: ſed inobediens non vult placere Deo, cui non vult guſtum dare, ſed ſibi, quæ eſt deteſtabilis ſuperbia, amorque ſui aſcendens uſque ad contemptum Dei. Ego verò, ſi Dei amore uſque & infra belluas deijciar, quid tandem fecero, quando Deus hominem induit, & infra eum factus eſt? hominis enim cum cæteris eſt quædam, at Dei cum homine nulla prorſus comparatio, adeò ut vel Deum ad hominem acceſſiſſe, vel hominem ad Deum evectum eſſe, infinitæ ſit & poteſtatis, & humilitatis, uno complexo eas res, quæ infinitè diſtabant, arctiſſimè unientis. Ab hac dejectione quantùm diſto, quacunque demum infamiâ notatus! præ-

ſertim cùm apud Deum nihil perdam, et tumque ſit, viam ad cœlum eſſe *per infami & bonam famam*, 2. Cor. 2. Notabo mi verba D. Bern. Hom. 1. ſuper Miſſus: *Vtrin ſtupor, utrinq; miraculum, & quòd Deus fœm næ obtemperet, & quòd Deo fœmina princip tur. Diſce homo obedire, diſce terra ſubdi, di pulvis obtemperare.* Deponam ad ſanctũ alt re pedũ B. V. omnia de obedientia propoſit.

MEDITATIO XXI.

Dominica 2. Epiphaniæ.

De præceptis Chriſti audiendis, & perſolvendis.

AVdiam ſapientiſſimum Dei matris mo nitum: *Quodcunque dixerit vobis, faci* Petam illud aſſequi.

Conſ. 1. Monitum B. Virginis plenum ſa pientiâ: Sicut enim sũma veritas nihil, quo falſum, revelare poteſt: ſic neque ſumma bo nitas quidquam dicere, vel præcipere, quo malum ſit. Itaque quæcunque præceperit velut certa, & nullo modo fallentia ſaluti virtutiſque conſequendæ media accipiend ſunt.

Conſ. 2. Teneri ad hoc non tantùm ho mines, ſed etiam Angelos, quà viatores, ut judicium ſuum voluntatemque propriam abnegent, & Deo prçcipienti ſe opere ſubijci-

ant: